അരികുജീവിതവും അധികൃതരാഷ്ട്രീയവും 'ചാവൊലി'യിൽ

ആമുഖം

ദലിത്‌രചനകൾ പലപ്പോഴും പ്രതിരോധത്തിന്റെ സാഹിത്യമാണ്. നൂറ്റാണ്ടുകളായി അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജനതയുടെ പ്രതിരോധത്തിന്റെ സ്വരങ്ങളാണ് അവയിൽനിന്നുണരുന്നത്. കാലങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്ന മേലാളൻ/കീഴാളൻ ദ്വന്ദ്വങ്ങളുടെ പൊളിച്ചെഴുത്താണ് കീഴാളരചനയിലൂടെ സംഭവിക്കുന്നത്. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി മാത്രം കാണാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായ എല്ലാ സങ്കല്പങ്ങളോടും കലഹിക്കാൻ എഴുത്തുകാരൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അധികൃതരാഷ്ട്രീയത്തോടുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ് ദലിത്‌രചനകൾ. ആ വെല്ലുവിളികളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സാഹിതീയസങ്കല്പങ്ങളെപ്പോലും എഴുത്തുകാരന് പൊളിച്ചെഴുതേണ്ടതായി വരും. അത്തരത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു മറുനോവലാണ് പി.എ. ഉത്തമന്റെ 'ചാവൊലി'.

ഒരു വിഭജിതസമൂഹത്തിന്റെ അന്തഃസംഘർഷങ്ങളെ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന 'ചാവൊലി' മണ്ണിനും മനുഷ്യനും നേർക്കുള്ള അധികൃതവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചൂഷണങ്ങളെ മറനീക്കി പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. നോവലിന്റെ ഘടനയിലും ആഖ്യാനത്തിലും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പുത്തൻവഴികൾ, ഭാഷയിലും സമൂഹത്തിലും നിലനിൽക്കുന്ന അധികാരമാനകങ്ങളെയെല്ലാം അതിജീവിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. നിലനിൽക്കുന്ന നോവൽസങ്കല്പങ്ങൾക്ക് ഒരു മറുനോവൽകൊണ്ട് മറുപടി നൽകുകയാണ് ഉത്തമൻ.

നോവലിന്റെ ഇതിവൃത്തം

തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിലെ നെടുമങ്ങാട് താലൂക്കിലെ കുറവരുടെ ജീവിതമുഹൂർത്തങ്ങളാണ് 'ചാവൊലി'യിൽ ഉത്തമൻ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'മണ്ണിലാണ്ട മരങ്ങളായ്', 'അമരവാഴ്‌വുകളിങ്ങനെ' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി നോവലിനെ തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിലുടനീളം ഇടമില്ലായ്മയിലേക്ക് ക്രൂപ്പുകുത്തപ്പെട്ട അധഃസ്ഥിതന്റെ ദീനരോദനമുതിർക്കുന്ന 'ചാവൊലി' പഴയതും പുതിയതുമായ രണ്ട് കാലങ്ങളെയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ജന്മിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ നിലനിന്ന അടിമത്തം തന്നെ നഗരീകരണത്തിന്റെ പുതിയ കാലഘട്ടത്തിലും സംഭവിക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ ഇടങ്ങൾ നിർവ്വചിക്കാൻ കുറവർ നടത്തുന്ന പരിശ്രമങ്ങളാണ് ഈ നോവലിലെ പ്രതിരോധപാഠം. മണ്ണ്, മനുഷ്യൻ, ഭാഷ എന്നിവയിലെല്ലാം അധികാരവർഗ്ഗം പുലർത്തുന്ന കൈയ്യേറ്റങ്ങളും അധഃസ്ഥിതന്റെ കീഴടങ്ങലും പ്രതിരോധത്തിന്റെ പുതുനാമ്പുകളും 'ചാവൊലി'യെ ഇതരനോവലുകളിൽനിന്നും വ്യതിരിക്തമാക്കുന്നു.

മണ്ണ്

പുതിയതും പഴയതുമായ കാലഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ മണ്ണിനെ നോക്കിക്കണ്ടു എന്ന വസ്തുതയാണ് രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി വർഗ്ഗീകരിക്കപ്പെട്ട 'ചാവൊലി'യിലൂടെ ഉത്തമൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. 'മനുഷ്യസംസ്കാരം പ്രകൃതിയുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയും അതിനെ സ്വാധീനിക്കുന്നതുപോലെ അതിനാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.'(Ed. Cherryl Gloffelty & Harold Bloom–*The Ecocriticism Reader, University of Georgia Press,1996*) ഈ സ്വാധീനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മവശങ്ങളെ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് 'മണ്ണിലാണ്ട മരങ്ങളായ്' എന്ന ആദ്യഭാഗം ഉത്തമൻ രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. മണ്ണിലാണ്ടമരങ്ങൾ അവിടത്തെ അധഃസ്ഥിതരായ ജനങ്ങളാണ്.മണ്ണിനെ സ്നേഹിച്ച് മണ്ണായിമാറി അങ്ങനെ മണ്ണിലാണ്ട് അമരങ്ങളായിത്തീർന്നവരുടെ കഥയാണത്. നീലമ്പിയിലൂടെയും വെളുത്തയിലൂടെയും ആദിച്ചൻവൈദ്യനിലൂടെയുമെല്ലാം മണ്ണിനെ സ്നേഹിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ ഉത്തമൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കാർഷികവൃത്തിതന്നെ ഒരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മണ്ണിനുനേർക്കുള്ള മനുഷ്യന്റെ കൈയ്യേറ്റത്തിന്റെ സൂചികയാണ്. പക്ഷേ മണ്ണിനെ സ്നേഹിക്കുന്നവന്റെ കരങ്ങൾ അതിനെ പുൽകുമ്പോൾ ഭൂമി അറിയാതെ പുളകിതയാകും. അങ്ങനെ

തരിശ്ശുനിലങ്ങൾക്കുപോലും ഹരിതകം ചാർത്തിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ ആദിമമനുഷ്യന്റെ ഉള്ളകം നിറയുന്ന കാഴ്ചയാണ് നീലമ്പി എന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ ഉത്തമൻ വരച്ചിടുന്നത്. നോവലിലെ ആദ്യപകുതി മുഴുവൻ ഭൂമിയുടെ കാവലാളായി ഈ കഥാപാത്രം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

'നീലമ്പി, പൊലി കൊണ്ട വിത്തീ,പാതി കരിക്കോമാക്കി. കാലനാട്ടി നല്ലമൊളവിട്ടു.വായ,ചേന, കാച്ചിൽ, ചെറുകെയങ്ങ്, നനകെയങ്ങ്,നടുതെന, തെനചാമവെതച്ച്, കമുമൊളപ്പിച്ച്, വെറ്റെക്കൊടി കേറ്റി. മണ്ണി മണ്ണായി.

നീലമ്പിക്കും നേരോല്ല.വെളുത്തക്കും നേരോല്ല്യ.

പൊലരുമ്പോ മമ്മട്ടി തോളീക്കേറ്റി നീലമ്പി എറങ്ങി. പച്ചപ്പൊടിനെല്ലാം ആവലാതിയൊണ്ട്. നീലമ്പി ചെന്നേ പറ്റൂ.'

(പു.27-8)

നീലമ്പിയ്ക്ക് തന്റെ വിളവുകളെയും അവയ്ക്ക് നീലമ്പിയേയും കാണാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന അവസ്ഥയാണ്. ഭാര്യ വെളുത്തയേക്കാൾ അവൻ സ്നേഹിക്കുന്നതും അവയെയാണ്. പെണ്ണിനേക്കാൾ മണ്ണാണ് തനിക്ക് വലുതെന്ന് അയാൾ സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. നെല്ലിനോട് കിന്നാരം പറയുന്ന നീലമ്പി അവയെ തന്റെ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായാണ് കാണുന്നത്.

'വെളുത്ത ചെല്ല്മ്പം നെല്ലിനോട് കിണ്ണാണം ചൊല്ലണ്.

'ങ്ങള് ആരോടാണപ്പാ തമതാരം'

'ഈത്തുങ്ങളോട്'

'അയിന് കാതൊണ്ടാ കേപ്പാൻ,നാവൊണ്ടാ ചൊല്ലാൻ'

'പുല്ലും പൂച്ചെടീം അതിന്റെ തങ്കടം പറ്യേം.കിളീം കീടോം അതിന്റെ വെസ്മം പറ്യേം. മ്മക്ക് കേപ്പാൻ കാതും അറ്യാൻ അലിയണ മനതും ബേണം'

'ങ്ങള്, പറീം നെല്ലെന്തരാണ് പറേണത്?'

നെഞ്ചീപ്പറ്റി നിക്കണ നെല്ലിന തടവി നീലമ്പി ചിരിച്ച്; മനത്തെളിച്ചത്തോട.

'അയിന് വയറ്റിലൊണ്ട്'

'അയിന് മാത്തറം'

'അയിനും അയിനും അയിനും'

നെല്ലേൾ ചിരിച്ചു;അടക്കാൻ വയ്യാതെ'

(പു. 28)

കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെ അവയെ സ്നേഹിച്ചും താലോലിച്ചും അവൻ വളർത്തി.അന്യോന്യം സ്വകാര്യങ്ങൾ കൈമാറി.ഒടുവിൽ അവ തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ വിളവും നൽകി. മൈനയും മാടപ്രാവും മറ്റു പക്ഷി ക്കൂട്ടങ്ങളുമെത്തി. അണ്ണാനും വവ്വാലും മരപ്പട്ടിയും കുറുക്കനുമെത്തി. ഒന്നിനേയും നീലമ്പി ആട്ടിപ്പായിച്ചില്ല. എല്ലാവരെയും സഹജീവിക ളായി കാണുന്ന അയാൾക്ക് അത്തരത്തിലേ ചെയ്യാൻ പറ്റൂ. അധ്വാ നിച്ച് പാറയുടെ മുകളില്പോലും കല്പവൃക്ഷങ്ങളെ വിളയിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായിരുന്നു.

നീലമ്പി, വെളുത്തയോട് പറയുന്നു:
'നീ, പാറമോളില് തെങ്ങ് ബെക്കണം.തായ നട്ടതെന
നെറകൊണ്ട് കെടക്കുമ്പോല മലമോളില് തെങ്ങുംതോപ്പാക്കും.
പിന്ന മ്മക്ക്, ആര പേടിക്കണം. കൊയ്യുട്ട്, കൊലവെട്ടട്ട്,
വിത്തെടുക്കട്ട്, പിന്ന'
'പിന്ന ങ്ങളെന്ത് ചെയ്യും'
അത് കേക്കേ നീലമ്പി കണ്ണടക്കും.
'അവറ്റേക്കും കൊടുക്കണ്ടെ'
'ആക്ക്?'
'കിളിയേക്ക്. അണ്ണാൻ, മരപ്പട്ടി, കള്ള ഊളനും അതുങ്ങള് തിമ്മട്ട്. മിച്ചമതി.'
'അവറ്റേണാ മണ്ണിന്റെ യമ്മി'
'ങാ'
(പു.29-30)

അധ്വാനിച്ചവന്റെ വിയർപ്പ് അധികാരികൾക്കുള്ള വിളവായി മാറുമ്പോൾ നീലമ്പി പരിഭവിക്കുന്നില്ല. മണ്ണ് പൊന്നാക്കുകയാണ് തന്റെ കർത്തവ്യമെന്നേ അയാൾക്ക് തോന്നുന്നുള്ളൂ. തമ്പുരാന്റെ വിള വെട്ടുപ്പ് കഴിഞ്ഞ് മറ്റുജീവജാലങ്ങൾക്ക് നൽകിക്കഴിഞ്ഞ് മിച്ചം വല്ല തുമുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാനാണ് അയാൾ ശീലിക്കു ന്നത്. അതിനുകാരണം ആ ജീവജാലങ്ങളാണ് മണ്ണിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉടമകൾ എന്ന തിരിച്ചറിവാണ്. ഒരിക്കലും സ്വാർത്ഥലാഭത്തോടെ മണ്ണിനെ സമീപിക്കാൻ നീലമ്പിക്കാകുന്നില്ല. പ്രകൃതിയിൽനിന്നും ലഭിച്ച പാഠങ്ങളാണ് അന്യന് തന്റെ ഭാര്യയിൽ ജനിച്ച പെൺകു ഞ്ഞിനെ സ്വന്തം മകളായി വളർത്താൻ അയാളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും.

താൻ അധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഇടത്തിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടനാകുമ്പോ ഴും അയാൾ പതറുന്നില്ല. മറ്റൊരു മണ്ണിൽ പണിയെടുക്കാനാകുമല്ലോ

എന്നാണയാൾ കരുതുന്നത്. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ നാഥൻ പിരിഞ്ഞു പോകുന്ന നിമിഷത്തിൽ അവിടെയുള്ള ജീവജാലങ്ങൾ മുഴുവൻ കരഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ട്. ഇതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിക്കാത്ത അനാഥത്വമാണ് അപ്പോൾ അവയെ വേട്ടയാടുന്നത്. മലയാള നോവലുകളിൽത്തന്നെ ഇത്തരത്തിൽ തീവ്രമായ ഒരു രംഗം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു.

'പൊലരികൊണ്ട ആറ്റേൾ ചെലച്ച്
അണ്ണാൻ വിളിച്ച്.
പച്ചിക്കൂട്ടമൊക്കേം പൊറകേയെത്തി.
'നീയെങ്ങോട്ട് നീലമ്പീ'
'മണ്ണുള്ളേടത്തേക്ക്.'
'പിന്നിവിട ഞങ്ങക്ക്.'
'മണ്ണ് ഞാ, യാകും വര ഇങ്ങന...'
(പു.32)

തമ്പുരാന്റെ മണ്ണ് അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന നീലമ്പി കുട്ടയും മമ്മട്ടിയും കുന്താലിയുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കൈവശം വെയ്ക്കുന്നില്ല. തന്നിലും മണ്ണിലുമുള്ള വിശ്വാസമാണ് അയാളെ മുന്നോട്ട് നയിക്കുന്നത്. വീണ്ടും ഇടമില്ലായ്മയിലേക്ക് വഴുതിവീഴുമ്പോഴും സ്വന്തം കുടുംബം തന്നെ അയാളിൽനിന്ന് പിടിവിട്ടുപോകുമ്പോഴും തന്റെ പിറവിയുടെ ദൗത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞതാണ് നീലമ്പിയെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്ന ഘടകം. അതാണ് തന്റെ ജീവിതനിയോഗമെന്ന് നീലമ്പി വിശ്വസിക്കുന്നു ഭൂമിയിലെ സകല ജീവജാലങ്ങളെയും 'മണ്ണിന്റെ യമ്മി'യായി കാണുന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണയാൾ.

കാർഷികസംസ്കാരത്തിനുമേൽ ഉപഭോഗസംസ്കാരം കൊണ്ടുവരുന്ന അധികാരത്തിന്റെ പുതിയ മുഖങ്ങളാണ് 'അമരവാഴ്‌വുകളിങ്ങനെ' എന്ന രണ്ടാംപകുതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ആദ്യഭാഗത്ത് കാണുന്നരീതിയിൽ മണ്ണും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഊഷ്മളബന്ധം ഇവിടെ കാണുന്നില്ല. പ്രകൃതിതന്നെ അവിടെ പൂർണ്ണമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തിനെയും കാർന്നുതിന്നാനുള്ള ഉപഭോഗസംസ്കാരത്തിന്റെ പരാക്രമത്തിനിടയിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്ന പരിസ്ഥിതിയുടെ ജൈവികതയാണ് ഇവിടെ കാണാനാകുക. നഗരസംസ്കൃതി പ്രകൃതിയുടെ നേർക്കുനടത്തിയ ചൂഷണങ്ങളെ ഉത്തമൻ ഇങ്ങനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

> 'ശ്മശാനം ശിരച്ഛേദംചെയ്ത കുന്നുകളാൽ വലയിതം. കുന്നുകളുടെ ഷണ്ഡത ശവഗന്ധത്തിൽ ചേർത്തെടുത്ത ചുടലപ്പുകയിൽ ബന്ധിതം.
>
> ശ്മശാനത്തിന് നേർക്കിഴക്ക് നദിക്കപ്പുറം ടാർറോഡ് തെളിയുന്നു. നദിമുറിച്ച് നടന്ന് റോഡിലെത്തുമ്പോൾ തകർന്ന മൺകുടിലുകളുടെ, കൂടാരങ്ങളുടെ ജഡഭൂമി.
>
> മണ്ണടിഞ്ഞ ചേരിക്കുമേൽ നിന്നുനോക്കുമ്പോൾ നദി, ശ്മശാനം, തലയടർന്ന കുന്നുകൾ, എതിരെ നഖമാഴ്ത്തി വളരുന്ന നഗരം.' (പു.97)

പുരോഗതിയുടെ മുദ്രാവാക്യം വിളിച്ചുകൊണ്ട് പ്രകൃതിയെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നത് മനുഷ്യരാശിയുടെ പ്രത്യാശയല്ല. കുന്നുകൾ അടർത്തിമാറ്റുന്നതും പാറകൾ തകർക്കപ്പെടുന്നതും നന്മയിലേക്കുള്ള വാതിലുകളല്ല തുറക്കുന്നത്. അതിലൂടെ മൺമറയുന്നത് വരുംകാലമനുഷ്യന്റെ മണവും വിശ്വാസവും സംസ്കൃതിയുമാണെന്ന് നോവലിസ്റ്റ് തന്നെ പറയുന്നു.

പ്രകൃതിക്കുമേൽ നഖമാഴ്ത്തിവളരുന്ന നഗരസങ്കല്പത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന രഘൂത്തമൻ പുതിയകാലത്തിന് പ്രകൃതിയോടുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നുണ്ട്. ജീവഗന്ധം വമിക്കുന്ന മണ്ണടരുകൾക്കുമീതെ നടക്കുമ്പോൾ കാണുന്ന നീലപ്പൂവുകളുള്ള ചെറിയചെടി അയാളുടെ മനസ്സിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന ചിത്രം സൗന്ദര്യത്തിന്റേതോ ആസ്വാദനത്തിന്റേതോ അല്ല. അയാൾക്ക് അതിനെ പിഴുതെടുക്കാനാണ് തോന്നുന്നത്. പക്ഷേ മണ്ണുമാറ്റി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അത് ആഴത്തിൽ വേരോടിനിൽക്കുന്നതുകണ്ട് അയാൾ ഉദ്യമം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ആ വേര് യഥാർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ പാരമ്പര്യസൂചകമായാണ് അവിടെ ആഴ്ന്നിറങ്ങുന്നത്. എത്രയേറെ ദൂരമുറ്റിയാലും മുഴുവൻ അറ്റുപോകാതെ സംസ്കൃതിയുടെ ചിഹ്നങ്ങൾ അവശേഷിക്കും എന്ന നേരിയൊരു പ്രത്യാശ കൊണ്ടുവരാനാണ് ഉത്തമൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യൻ

തന്റെ ഇടമറിയാതെ, സ്വത്വമറിയാതെ കാലാകാലങ്ങളായി നിലനിന്നുവരുന്ന അധികാരത്തിന്റെ ഭിന്നമുഖങ്ങളോട് കീഴടങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം ജനതയാണ് 'ചാവൊലി'യിലെ മുഴുവൻ മനുഷ്യരും. കൊട്ടുങ്കാടിനെ വിളഭൂമികളാക്കി മാറ്റിയെടുത്ത അധഃസ്ഥിതവർഗ്ഗം വിളവുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ തങ്ങൾ അധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ

ഇടത്തിൽനിന്ന് ഭ്രഷ്ടരാകുന്നു. തങ്ങളുടെയിടയിൽ നിന്നല്ലാതെ കുടിയേറിവന്ന ഒരു തമ്പുരാൻ അവന്റെ മണ്ണിന് അധിപനാകുന്നു. അങ്ങനെ ഓരോ ഇടത്തിൽ നിന്നും അവൻ ഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെടുന്നു. അത് തമ്പുരാന്റെ മണ്ണാണ് എന്ന ധാരണ അറിയാതെ തന്നെ നീലമ്പിയെപ്പോലുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെയുള്ളിൽ കുത്തിവെയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ഒടുവിൽ നിരന്തരമായ ഇടമില്ലായ്മയിലേക്ക് അവർ വഴുതിവീഴുന്നു.

ജന്മിത്തത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ മുതലാളിത്തകാലത്ത് കോളനികളും ചേരികളുമായി ചുവടുമാറുന്ന ദൃശ്യങ്ങളാണ് 'അമരവാഴ്വുകളിങ്ങനെ' എന്ന രണ്ടാംപകുതിയിൽ കാണുന്നത്. ഇടമില്ലായ്മയിൽനിന്നും കോളനിയിലേക്കും ചേരിയിലേക്കും പറിച്ചെറിയപ്പെട്ട ജനതയ്ക്ക് വീണ്ടും തങ്ങളുടെ ഇടങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടാൻ തുടങ്ങുന്നതിന്റെ സൂചനയായി അന്താരാഷ്ട്രമാർക്കറ്റ് വരുന്നതിന്റെ വാർത്തയറിയിച്ചു കൊണ്ടാണ് 'ചാവൊലി' അവസാനിക്കുന്നത്. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ലയനത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളായ ഇടങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിലൂടെ ആ ബന്ധത്തിന്റെതന്നെ വിനാശത്തിലേക്ക് നോവൽ നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു.പുരോഗമനത്തിന്റെ പുത്തൻപരീക്ഷണങ്ങൾ ജൈവവൈവിധ്യത്തോടൊപ്പംതന്നെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ താളവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. വൈവിധ്യങ്ങൾക്ക് പകരം ഐകരൂപ്യം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ സംസ്കാരത്തിന്റെ ജീർണ്ണിപ്പുകളിലേക്കാണ് വഴി തെളിക്കുന്നത്. പുതിയ ഇടമില്ലായ്മയെ മനുഷ്യരാശി എങ്ങനെ ചെറുത്തുനിൽക്കും എന്ന സന്ദേഹം ഉണർത്തിക്കൊണ്ടാണ് നോവലിസ്റ്റ് വിരമിക്കുന്നത്.

ഭാഷ

നിലനിൽക്കുന്ന സാഹിതീയസങ്കല്പങ്ങൾക്ക് നേരെയുള്ള പ്രതിരോധമാണ് 'ചാവൊലി'യിലെ ഭാഷ. താൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കുറവസമുദായത്തിന്റെ നാട്ടുപേച്ചായ തിരുവനന്തപുരം ഭാഷയിലാണ് ഉത്തമൻ നോവൽ രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. നെടുമങ്ങാട്, നെയ്യാറ്റിൻകര, തിരുവനന്തപുരം, ചിറയിൻകീഴ് താലൂക്കുകളിലായി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയുടെ ഉൾപ്പിരിവാണത്. സവർണ്ണസമുദായത്തിന്റെ നാട്ടുമൊഴികൾ മാത്രം അഭിജാതമായി കൊണ്ടാടപ്പെട്ട സാഹിത്യലോകത്തിലേക്കാണ് ഉത്തമൻ ഈ പ്രാദേശികവിനിമയവുമായെത്തുന്നത്. പൃഷ്ടം/അപൃഷ്ടം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാഷാ തരംതിരിവുകൾക്ക് നേരെ 'ചാവൊലി' ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമുയർത്തുന്നു. മറുനോവൽ എഴുതുന്ന

നോവലിസ്റ്റിന്റെ മറുഭാഷ! ഒരു നിഘണ്ടുവിലും കാണാത്ത ദേശ്യഭാഷാ പദങ്ങളുടെ അപാരലാവണ്യം.!! എന്നാൽ ആ ഭാഷയുടെ നേർക്കുപോലുമുള്ള അധികാരകൈയ്യേറ്റമാണ് രഘൂത്തമനിലൂടെ ഉത്തമൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആദ്യപകുതിയിലെ നാട്ടുപേച്ചിന്റെ ധാരാളിത്തത്തിന് രണ്ടാം പകുതിയിൽ അല്പം ഇടിവ് സംഭവിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഉപസംഹാരം

പ്രകൃതിക്കും മനുഷ്യനുമെതിരെ ഉപഭോഗസംസ്കാരം നടത്തുന്ന ചൂഷണങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ഒരെഴുത്തുകാരൻ നടത്തുന്ന സർഗാത്മകമായ കലാപമാണ് ചാവൊലി. ചൂഷിതസമൂഹത്തിന്റെതന്നെ സന്തതിയായതുകൊണ്ട് ഉത്തമന് അത് കൂടുതൽ ആർജ്ജവത്തോടെത്തന്നെ അവതരിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. മണ്ണിൽനിന്നും പ്രകൃതിയിൽനിന്നും നമ്മളിൽനിന്നുതന്നെയും എങ്ങനെ നാം അന്യവത്കരിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന് നോവലിസ്റ്റ് കാണിച്ചുതരുന്നു. തന്റെ സ്വത്വം തിരിച്ചറിയാതെ ഉഴലുന്ന രഘൂത്തമനെ അവസാനഭാഗത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ആർദ്രമായ ബന്ധം ആദ്യപകുതിയിലും ('മണ്ണിലാണ്ടമരങ്ങളായ്') പ്രകൃതിയെ ഉപഭോഗവസ്തുവായി കാണുന്ന മനുഷ്യന്റെ ചിത്രം രണ്ടാം പകുതിയിലും ('അമരവാഴ്വുകളിങ്ങനെ') അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ രണ്ടുകാലത്തിന്റേയും സങ്കല്പങ്ങളിൽ വന്നുചേർന്ന വലിയ വിള്ളലുകളാണ് കാണാനാവുക.അതിനുചേർന്ന ഭാഷയും ഉത്തമൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ആദ്യപകുതിയിലെ നാട്ടുപേച്ചുകൾ രണ്ടാംപകുതിയിലേക്കെത്തുമ്പോൾ അപ്രത്യക്ഷമാകാൻ തുടങ്ങുന്നത് അതിന് തെളിവാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ എല്ലാ ചരിത്രവും അധീശവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചരിത്രമായി മാറുമ്പോൾ ജീവിതചക്രത്തിലുടനീളം ഇടമില്ലായ്മയിലേക്ക് കുപ്പകുത്തിയവരെക്കുറിച്ചെഴുതുകവഴി പ്രകൃതിയുടെയും മനുഷ്യന്റെയും ചരിത്രത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുകയാണ് ചാവൊലിയിലൂടെ ഉത്തമൻ ചെയ്യുന്നത്.

ഉർസുല എൻ.,

ഗസ്റ്റ് ലക്ചറർ,
മലയാളവിഭാഗം, വിമല കോളേജ്,
തൃശ്ശൂർ -9
e-mail: ursulabinoy@gmail.com